

have kvartalsvise Meddelelser om Toldindtægternes Beløb. Det er saa overmaade faa Oplysninger, Offentligheden her i Danmark, Rigsdagen indbefattet, kan faa om vore Finansers Tilstand, at det er urimeligt at berøve os den Smule Adgang til at lære vore Finansers Bevægelser at kende, som ligger deri, at vi faa maanedlige Meddelelser om Toldafgifternes Tilstand. Hr. Marcus Rubin kan jo saa udmærket godt vedblive at ledsage disse Meddelelser med retledende Bemærkninger med Hensyn til det egentlige Forhold, med Hensyn til Frilagere o. s. v. Vi faa jo, som det tidligere er paatalt her i Tinget, vort Statsregnskab ganske urimelig sent. Nu vedtage vi Budgettet for 1912—13 og faa saa et Regnskab at se i Oktober Maaned næste Aar. Det gør det jo overmaade svært at følge vore Finanser. Lad os dog ikke blive berøvede noget af den Smule Adgang til at følge Bevægelserne i vore Finanser, som vi have haft.

Det kan paa den anden Side ogsaa være, at den højtærede Finansminister er vegen tilbage for, at foreslaa saa store Skatter, som egentlig krævedes. Der er af den højtærede Indenrigsminister forelagt et Forslag om Forsørgelse af Enkers og Enkemænds Børn. Det vil koste Staten nogle Hundrede Tusinde Kroner om Aaret. Finansministeren har ikke taget det med i sin Finansplan, men siger blot, at det kommer ikke paa det foreliggende Budget — den er i det hele elastisk —, og afviser det. Han siger, at han vil gennemføre Retsplejeloven, og selv om man ogsaa til at begynde med stiller det op, som om det ikke vil koste ret meget, maa det dog være enhver bekendt, at en forsvarlig Gennemførelse af en offentlig Retspleje vil blive overordentlig dyr for Staten. Hvis den højtærede Finansminister tror, at den højtærede Justitsminister kan gennemføre sin Plan, maa han dog ogsaa regne noget med dertil, men dertil er heller ikke regnet en Smule. Der er ogsaa forelagt en ny Værnepligtslov, og den bliver maaske gennemført, men det vil føre til, at der i en Overgangsperiode bliver indkaldt mere Mandskab, saa vidt jeg erindrer, og det vil ogsaa medføre nogle Udgifter i de nærmeste Aar. Dette og andet kunde tyde paa, at vi ikke naa Balance gennem de af den højtærede Finansminister foreslaaede nye Skatter, men jeg skal ikke kunne sige noget bestemt derom, saa nordentligt som hele Materialet foreligger. Men hvis den højtærede Indenrigsministers

Plan om, at vi skulle have en Folkeforsikring, skulde blive til Virkelighed, skulle vi dog have nye Skatter til et Beløb af 20 Mill. Kr. lagte paa Befolkningen. Jeg synes, det forholder sig saa underligt med de Planer. Jeg vil gerne spørge den højtærede Konseilspræsident, om den højtærede Indenrigsminister er en enkelt Svale, der ikke gør nogen Sommer, eller om han taler paa det samlede Ministeriums Vegne, naar han rejser Landet rundt og agiterer for, at der skal paalægges Befolkningen en Skat paa ca. 20 Mill. Kr. til Gennemførelse af en saadan Forsikring.

Den højtærede Finansminister siger, at vi kunne slippe med disse 11 Mill. Kr. nye Skatter, og, som sagt, jeg tør hverken sige noget for eller imod Rigtigheden heraf. Men jeg vil blot sige, at vi ikke paa Finansministerens Ord kunne gaa med til uden videre at antage, at disse 11 Mill. Kr. ere fyldestgørende. Den højtærede Finansminister har i de senere Aar sagt saa overordentlig meget, som ikke har slaaet til. Den 11. Oktober 1905 holdt den højtærede Finansminister — det daværende ærede Medlem fra Æbeltoft — en Tale her i Tinget, hvori han udtalte: „Det forekommer mig, at der er noget tvetydigt og noget usikkert i Regeringens Stilling i det militære Spørgsmaal. Jeg lægger heller ikke Skjul paa, at jeg med megen Bekymring ser paa den ret betydelige Vækst, der i de senere Aar har været i de militære Udgifter, og ogsaa med Bekymring ser paa de Antydninger, der ere fremkomne om, at vi i Aar skulde staa overfor en fornyet Vækst paa dette Omraade, inden Forsvarskommissionen endnu har haft Lejlighed til at afgive Betænkning“. Og han siger videre: „Vor Opfattelse er nu som altid den, at vi ere — som vi ogsaa mange Gange have udtalt — absolutte Modstandere af enhver Politik paa det omfalte Omraade, som gaar ud over vore finansielle Evner, og enhver Politik, som bærer henimod en Overvurdering af vor militære Styrke“. Og han siger videre: „Vi mene ikke, at et dansk Militærvæsen kan indrettes hverken for 5 eller 10 Mill. Kr., men at der maatte kunne ske rimelige Besparelser, have vi altid ment, og det fastholde vi“. „Det fastholde vi“, sagde det ærede Medlem den Gang. Saa kom der en Februardag i 1909. Da stod han her som Helten paa sine forberedte, fremskudte Stillinger og skildrede, hvorledes det var ganske nødvendigt af Hensyn til Udlandet, at disse fremskudte, for-